

ken Bederlaget ſkulde tilvejebringes, forekommer mig ikke at være rigtig gunnemtænkt. Den højtærede Miniſter har udtalt ſig om Forſlaget om Beſatningen af Prioriteter. Jeg ſkal ikke komme videre ind herpaa. — Lige overfor det Forſlag fra det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dineſen), der findes paa Liſten under Nr. 43, vil jeg ſige, at naar hans Forſlag ſkulde tages til Følge, vilde det være at tage en Portion, — den kan være forſtellig i de forſtellige Kommuner, idet den kan være ſnart under Halvdelen, ſnart Halvdelen og ſnart over Halvdelen — af den Statteburde, ſom nu paahviler Hartkornet, og lægge den over paa Ejendomme, ſom hidtil have været fri for Skatter. For at nævne et Ekſempel vil jeg anføre, at i en af de Kommuner, Landkommuner, ſom have indgivet Andragende til Folketinget, og ſom have beſlaget ſig over Hartkornſkatternes Størrelſe, er det opgivet, at de kommunale Afgifter paa Hartkornet nu have naaet en Størrelſe af omtrent 28 Kr. pr. Td. Hartkorn; jeg anfører kun, hvad der er anført i Skrivelsen. Derſom man nu tænkte ſig, at der i det Sogn var Bygninger uden Hartkorn, hvis Assuranceværdi er ſaa ſtor, at den divideret med 5,000 vilde tilvejebringe et Reſultat, der kunde veje op imod Hartkornſtøndernes Antal. — Forſlaget gaar jo nemlig ud paa, at 5,000 Kr.s Assuranceværdi ſkal være lig 1 Td. Hartkorn — derſom vi altsaa gaa ud fra, at der paa denne Maade var Bygninger uden Hartkorn, ſom efter denne Maaleſtof maa ſættes lige med det Antal Tønder Hartkorn, der er i det Sogn, vil Følgen af Forſlaget jo blive, at Halvparten af Hartkornſbyrderne, altsaa 14 Kr. pr. Td. Hartkorn, vil blive ført over paa de paagældende Bygninger. Derſom man f. Eks. tager en Bygning, der har 20,000 Kr. Assuranceværdi, ſom altsaa ſkulde ſtilles lige med 4 Td. Hartkorn, ſaa vil en ſaadan Bygning paa en Gang ſaa en ny Byrde, ſom den hidtil har været fri for, af 56 Kr., thi 4 Gange 14 er jo 56. Jeg ſer ikke reſtere, end at det i Virkeligheden vilde være at befri Hartkornſejeren for 56 Kr. om Aaret, og at ſige til hans Nabo, ſom har en Bygning ved Siden af og ikke har noget Hartkorn, at for Fremtiden ſkal du betale diſſe 56 Kr. Det vilde være overordentlig behageligt for Fordejereren, ſom, da han købte ſin Ejendom vidſte, at der blandt andet hvilede en ſaa og ſaa ſtor Byrde paa den, om han nu kunde blive fri for at betale de 56 Kr. om Aaret; det vilde jo være en Kapitalforøgelse af 1,4—1,500 Kr., hvorimod det vilde være mindre behageligt for Manden ved Siden af,

ſom da han købte Bygningen for kort Tid ſiden, tog med i Beregningen, at der ingen Afgift var at betale af Ejendommen, om han nu pludſelig ſkulde betale diſſe 56 Kr. aarlig. Hvis man vilde gaa en ſaadan Vej, er det viſnok nødvendigt, at man i alt Fald ſtabte en viſ Overgangstilſtand, men min Mening er rigtignok den, at det reſtørdigſte vilde være, lige ſom man gjorde i ſin Tid, da man indførte en ny Matrifſkel her i Landet, at ſlaa et viſt Afgiftsbeløb faſt, ſom hvilende paa Ejendommen ligesom alle i Ejendommen radicerede Afgifter og paa Ejendommen hvilende Byrder, og dernæſt ſige: I Fremtiden lægge vi ikke ny Byrder, i alt Fald ikke alene paa Hartkornet, ſkal det bære mere, ſkulde ogſaa alle andre have tilsvarende Byrder.

Jeg ſkal heller ikke nærmere gaa ind paa det Hovedſpørgſmaal, der ſtaar Flertallet og det ærede Mindretal imellem. Jeg er tilbøjelig til at anſe det for rigtigt i den Henseende at ſlutte ſig til Flertallet. Naar nu imidlertid det ærede Flertal mener, at Følgen af, at man ſlutter ſig til det paa dette Hovedpunkt, er ganſke naturligt den, at ſaa behøver man ikke § 2, og at det er forbundet med Fare ikke at ſlette § 2, i det det let kunde lede hen i Retning af Aſſkaffelsen af Formue- og Vejlighedsbeſatningen paa Landet, ſaa beklager jeg, at jeg ikke der kan følge det meget ærede Flertal. Det er min Mening, at det maatte i og for ſig kunde være ganſke nyttigt og henſigtsmæssigt, om der blev givet nogle Regler for Formue- og Vejlighedsbeſatningen paa Landet, hvorved man ikke rørte, om jeg ſaa maa ſige, ved Princippet i den, men dog ſøgte at regulere den Vilkaarlighed, ſom man ikke kan nægte, der kan finde ſted ved Formue- og Vejlighedsbeſatningen. Jeg glemmer aldrig et Ord, jeg hørte af forlængſt afbøde Oberſt Tſcherning, da Talen var om Formue- og Vejlighedsſkatten. Han karakteriſerede den ganſke kort og ſyndig ſaaledes: Det er en Beſatning paa bedste Beſtub! Jeg vil naturligviſ ikke ubetinget gøre hans Ord til mine, men at denne Beſatning aabner en Udvej for forſtellige Henſyn og Betragtninger, ſom ikke juſt altid ere ſtemmende med Reſtørdigheden, tror jeg ikke kan benægtes; og hvis man altsaa kunde komme til at regulere den noget ved beſtemte Regler, tror jeg, det vilde være til Held. Jeg kan heller ikke finde, tilſtaar jeg, tilſtrækkelig Beroligſe i den Henviſning, den ærede Ordfører i Gaar fremkom med, i det han ſagde, at Ordningen af diſſe forſtellige Skatteanſættelſer og Klagers Afgørelſer jo ligger hos de kommunale Raad, og de have